

Nagyboldogasszony

Ma az Egyház a Boldogságos Szűz Mária mennybevitelét ünnepli, amit a magyar népnyelv egyszerűen csak Nagyboldogasszonynak nevez. Azt a hitigazságot, dogmát ünnepli ma az Egyház, hogy a Boldogságos Szűz Mária halála után nem úgy halt meg, mint akárki közülünk. Az ő testét nem érte romlás, hanem a mennyei dicsőségbe testestől-lelkestől felvettette, s a mindenható Isten a mindenség királynéjává tette.

Az ünnep legrégebbi elnevezése: dormitio (elalvás) vagy pausatio (elpihenés), azaz Mária elszenderülésének, halálának a napja. Szűz Mária mennybevitelének dogmáját, amely szerint Jézus anyja a földi létből testben és lélekben egyenesen a mennyei boldogságba jutott, 1950-ben hirdette ki XII. Pius pápa. Ez volt a katolikus egyház eddigi legutolsó dogmakihirdetése.

Magyarországon Szent István király még uralkodása alatt ünneppé avatta augusztus 15-ét, Nagyboldogasszony napját. Erre a napra hívta össze Fehérvárra a királyi tanácsot és tartott törvénykezést. Élete végén a beteg király ezen a napon ajánlotta fel az országot Szűz Máriának, és ő maga 1038-ban e napon halt meg. A felajánlás a maga nemében páratlan a világon, a közjogban is érvényesült a magyar történelem folyamán a Regnum Marianum eszme, mely szerint Magyarország Mária országa.

A katolikus egyházban a Mária-napok között a Nagyboldogasszonyé a legbensőségesebb és legmagasztosabb ünnep, amelyhez kapcsolódva a nép körében terjedő legendák és történetek tápláltak e naphoz fűződő szokásokat.

A népi kalendáriumban a „két asszony köze”, vagyis az augusztus 15-e és szeptember 8-a, Kisasszony napja közötti időszak különös erejűnek számít. Ekkor kellett szedni a gyógyfüveket, kiszellőztetni a téli holmikat, a ruhaféléket, hogy a moly bele ne essen. Ilyenkor ültették a tyúkokat, hogy jó tojók legyenek, gyűjtötték a mézben sokáig elálló „két asszony közti” tojást.

Mária, aki már eljutott a megdicsőülés állapotába. Nemcsak lelke, hanem tes-

te is megdicsőült Jézus Krisztus után, aki feltámadásával elsőként dicsőítette meg az emberi testet, s felvitte a Szentháromság szeretetközösségébe.

Mária példaképünk abban, hogy hogyan viszonyuljunk testünkhöz, s hogy mi fog történni a testtel Krisztus második eljövetelkor. De ami fontosabb: nem csak testünk sorsát mutatja meg Mária; hanem azt is, hogy hogyan kell élnünk, hogy erre a megdicsőülésre eljussunk.

Az Egyház tanítása vallja, hogy Mária azóta is imádkozik velünk és értünk Istennél a dicsőségben: az Egyház anyja lett, különleges közbenjárónk Istennél.

EGYHÁZ A VILÁGBAN

Harmadik Világ Szegényei

Gyakran kesergünk idehaza az egyre növekvő paphiány miatt, s kezdünk hozzászokni a gondolathoz, hogy a világ különböző pontjairól érkeznek hozzánk misszionáriusok, esetenként olyanok, akiket valamely távol-keleti országban éppen egy magyar misszionárius keresztelt meg. Ahhoz, hogy aratni tudjunk, vetnünk is kell. Ilyen magvetésnek örülhetünk Szabó Zsolt József atya, a Harmadik Világ Szegényeinek Szolgái mozgalom tagja személyében, akit július 1-jén a spanyolországi Toledóban szentelt pappá a város püspöke.

Az újmisést Sopronban született, a határ menti városban végezte általános iskolai tanulmányait. Mivel az akkori kötelező orosz tanulóssal – mint oly sokaknak – meggyűlt a baja, szó sem lehetett arról, hogy gimnáziumban folytassa a pályafutását. Gépésznek tanult, néhány évig a szakmában dolgozott, majd következett a katonaság, s ismét a szakmai munka, de ekkor már az elhatározással, hogy megpróbál érettségi vizsgát tenni.

Az 1994-től 98-ig terjedő évek a tanulás jegyében teltek. Ez alatt az idő alatt, 1996-ban találkozott a hazánkba látogató Giovanni Salerno atyával, a Peruban működő Harmadik Világ Szegényeinek Szolgái közösség alapítójával. A spanyol misszionárius a soproni Szent György-plébánián arról is beszélt az összegyűlt fiataloknak, hogy bárkit szívesen látnak Peruban, aki vállalja a szegények között végzett munkát. Az a követelmény csupán, hogy a jelentkező katolikus legyen és tanuljon spanyolul. „Én akkor még benne voltam a gimnáziumi időszakomban, és fogadalmat tettem, hogy ha minden jól megy az érettsé-

ségin, akkor megpróbálom. 1998-ban leérettségiztem, és aztán kerestem a kapcsolatot a magyarországi központtal. Olyannyira, hogy egy évvel később fölköltöztem Budapestre, hogy közelebb legyek a központhoz, jobban megismerjenek, és kijussak Peruba” – emlékezik vissza az újmisést. A Harmadik Világ Szegényeinek Szolgái mozgalom Giovanni Salerno ágostonos szerzetes alapította, aki a hetvenes években Peruba utazott, hogy az Andok falvaiban papként és orvosként szolgálja az ott élő szegényeket. Sokszor előfordult, hogy a szülő nők Giovanni atya karjai között haltak meg, s még utolsó szavaikkal rábízta a gyermekeiket. Ezen élmények nyomán, az árván maradt

maradt kicsinyek megsegítésére alapította a Harmadik Világ Szegényeinek Szolgái nevű közösséget.

A mozgalomnak több ága van a tagok életállapotának és lelki igényeinek megfelelően: van egy papi közösség, vannak nővérek, akik a lányokkal foglalkoz-

nak, szemlélődők, akik a mozgalom imádságos háttérét biztosítják, és van családos közösség is. Számos szerzetesrend és más katolikus közösség is segíti a „harmadik világosokat” világszerte, ők teszik lehetővé imájukkal és adományaikkal a mozgalom tevékenységét.

Mikor döntött úgy, hogy véglegesen csatlakozik a közösséghez? „Az önkéntesség időszakára után úgy döntöttem, hogy jelentkezem a mozgalom szemináriumába, ami Toledótól 30 kilométerre van Spanyolországban.” A Harmadik Világ Szegényeinek Szolgái szemináriumában a kispapok többsége mexikói, de van horvát, kolumbiai, és olasz jelölt is.

S most már egy magyar pap is tagja a közösségnek.

Magyar Kurír

Ebben a rovatban Assisi Szent Ferenc lelkiségét ismerhetjük meg jobban. Egy ferences író segítségével járunk ezen a lelki úton.

12. rész

Klára befogadása

Klára egy éjszaka elhagyja a szülői házat, hogy soha többé ne térjen oda vissza. Porciunkulába megy, ahol Ferenc maga fogadja engedelmességre. Átmenetileg egy bencés apácakolostorban helyezze el, majd San Damianóban, ahová hamarosan odaköltözik Klára édesanyja meg húgai, és sok más fiatal nő, hogy közös életet éljenek.

E két ember barátságát az emberiség aligha felejtheti el. Az a vágy, amely összeköti őket egymással, számos legenda alapja, és ezek a maguk módján közvetítik a történelmi igazságokat. Az egyik legenda szerint Klára Ferencsel együtt akar étkezni. Ferenc azonban elutasítja kérését. Csak a testvérek közbenjárása veszi rá őt arra, hogy meghívja

Klárát és néhány nővérét Porciunkulába, szerény ebédre. De az asztalon lévő ételknél sokkal fontosabb az, ami kettejük között történik. A szeretet, amely eltölti őket, oly nagy és oly erős, hogy a kápolna, a testvérek otthona és az egész erdő lángokban áll tőle. Assisi lakói odafutnak, hogy eloltsák a tüzet, de hiába, mert nincs semmi oltanivaló. Belépnek és ott találják Klárát, Ferencet és társaikat egy szerényen terített asztalnál. Rájönnek, hogy nem földi tűz, hanem kettejük szeretetének lángolása csalta oda őket. Épülve és megvigasz-

talódva térnek vissza városukba az assisi emberek.

Külön is meg kell említenünk Klára egyik jelentős szolgálatát, amelyet Ferencnek tett. Minél többet elmélkedett Ferenc, annál többször érezte azt a kísértést, hogy kizárólag az elmélkedésnek szentelje életét: az angyalok életformájának, ahogyan azt az ő korában nevezték. A remeteélet teljesen megigézi őt, egyedül Isten arcát akarja megismerni. Ez pedig a Keresztrefeszített arcában jelenik meg előtte. Ráébred arra, hogy Jézus az emberek üdvéért halt meg.

Szabad-e neki akkor elválasztva élni tőle? Ezen a kérdésen gyötörődve előbb Szilveszter testvértől, majd Klárától kér tanácsot. Kettejükkel való beszélgetése meghozza számára a tisztánlátást. El kell hagynia az „angyalok életét”, és emberként kell az emberek között élnie, Isten emberré válását kell követnie: a lélek lábainak be kell porosodnia. A világ és a többi ember nem akadály, hanem feltétele a helyes elmélkedésnek. Ferenc ezután kezdi a világot járni és prédikálni. De mindig a Megfeszítetttről való elmélkedésből indul ki, és oda is tér vissza.

Klára haláláig lelki anyja volt. Sokan határozták el, hogy csatlakoznak hozzá. Nemcsak a legkisebb húga, Beatrice, hanem édesanyja, Hortulana asszony is. De San Damianóban csak az tudott megmaradni, aki szerette a szegénységet, mert ezeknek a nővéreknek a szegénység nem valami ábrándos kényelem, hanem a valóság volt.

Rozetter-Van Dijk-Matura: A.Sz. Ferenc

TESTVÉREINK A SZENTEK

A hónap szentje:

Szent István király

(969-1038)

Ünnepe: augusztus 20.

Miközben feladatát teljesítette, túlnőtt téren és időn, „odafönt” gyűjtött kincseket. Ezzel kiérdemelte a „szent” jelzőt. Az, hogy ki lesz szent, nem az utókor jámbor vélekedésétől függ, hanem az isteni meghívottságtól és a kapott kegyelmek felhasználásától. Az Egyház csak kimondja valakiről, hogy szentéletű volt.

Szent István életének története úgy, ahogy a történelem tudományának leghivatottabb művelői az utókor elé tárják, minderre a legfényesebb bizonyíték. A korabeli és későbbi forrásokban fennmaradt tudósítások kritikai egybevetése, az érvek és ellenérvek gondos mérlegelése csak azt támasztja alá, amit az Egyház kimondott és folyamatosan állít a magyarok első királyáról: **szent volt.**

István születésekor nem volt magától értetődő, hogy ő lesz a magyarok uralkodója Géza nagyfejedelem utódként. Az ősi, keletről hozott utódlási törvény a megszokott rendhez ragaszkodott, s ennek alapján az utód mindig a család legidősebb férfitagja. Gézának az ősi rend alapján két várományosa volt. Öccse, Mihály megkapta az őt illető dukátust, és a továbbiakban nem játszott szerepet. Kopányt, a nagycsalád másik várományosát sikeresen elszigetelte és fiának juttatta a fontosságban megnövekedett nyitrai dukátust. Géza egész munkássága a nagyfejedelemi hatalom központosítását és a széthúzó erők megsemmisítését szolgálta. Az utódlás kérdése ennek volt szerves ré-

sze. Szent István ifjúkorba lépésekor Géza az ország nagyjait és harcosait gyűlésbe hívta, és Istvánt velük elfogadtatta utódként. István pajzsra emelése törvényesítette az utódlást, melynek éve ismeretlen, és nem kizárt, hogy az idős Géza mellett az anya, Sarolt vitte a vezető szerepet.

Milyen volt a kezdeti egyházi élet? A magyarországi kereszténység megalapozásán világi papok és szerzetesek egyaránt munkálkodtak. A püspök szinte apát módjára állt a székesegyház köré tömörült világi

klerikusok és szerzetesek élén. Szent István az esztergomi érsekség felállítására idején adta ki első törvénykönyvét, amely többek között így intézkedett a vasárnap megtartásáról: „A papok pedig és az ispánok hagyják meg az összes falusi bírónak, hogy ezek parancsára vasárnap mindenki menjen a templomba, öregek és fiatalok, férfiak és nők, kivéve azokat akik a tüzet őrzik.”

Az istentiszteleten való részvétel eleinte parancszóra történt de tévedés lenne ezen azt érteni, hogy

Szent István meglegedett a parancs formai betartásával. A szent király törvényhozóként állapotbeli kötelességét teljesítette, alapvető keresztény követelménynek tett eleget. Törvényei egyikéből arra lehet következtetni, hogy törődött az újonnan megtértek hitbeli ismereteinek gyarapodásával is, mert „azok, akik az istentisztelet hallgatására a templomba menvén a misék szertartása alatt egymás közt mozognak és másokat zavarnak, haszontalan történeteket mesélgetve és nem figyelve a szent olvasmányokra és lelki táplálékokra, ha idősebbek, dorgálják meg őket és gyalázzal üzzék ki a templomból...”

Szentek Élete

Hogyan váljunk szentté?

VI. rész

A minap a Kossuth rádióban egészen véletlenül felfigyeltem egy beszélgetésre. Az interjúalany magabiztos hangjából azonnal érezhető volt, hogy nagy tehetségnek tartja magát. Író. A neve nem érdekes, meg sem jegyeztem, inkább az döbbenett meg, hogy amit a bűnről mondott, az az átlag sorozatfilmek lehető leghalaposabb észleléseinek szintjét is alig érte el. A műsorvezető kérdésére a „nagy író” megerősítette, amit legújabb könyvében is leírt, hogy például külföldön járva lopott egy áruházból. A miért kérdésre nemes egyszerűséggel csak ennyit felelt: „Nem tudom. Engem is megdöbbenett.” Majd hozzátette – itt fel is emelte a hangját, nyomatékosítva, hogy most egy igen jelentőségteljes kinyilatkoztatás következik: „Ebben az egész rohadt társadalomban mindenki hazudik, de én nem fogok hazudni: igenis loptam!”

Itt érdemes egy pillanatra megállnunk. Ebben az interjúfördékekben ugyanis igen jól meg lehet ragadni a modernnek nevezett világunk kiúttalanságának, elkeseredésének, agresszivitásának gyökerét. Mit is mond a „nagy író” a bűnről? Azt, hogy az valami kívülről az emberre támadó, váratlan és kivédhetetlen jelenség, melyet a pszichológusok talán tudnak analizálni és ennek alapján meg tudnak magyarázni. Azonban, akivel megtörténik, tehetetlen vele szemben. A „nagy író” meg sem próbál mélyebbre ásni, saját tetteinek rugóit fölfedni, hiszen az olvasóközönség és a kritika sem ezt várja tőle. Viszont az egészében hazug, farizeus társadalommal ellentétben őszinte, mert „bevállalja”, hogy ez és ez történt.

Az olvasók és a kritikusok ezt méltányolják és elismerik, s ha ráadásul vulgárisan fejezi ki magát, netán trágárkodik is, még nagyobb lesz a hitele, mert személyében valaki végre nevével nevezi a dolgokat. Ilyen egy mai „nagy író”, aki a legkülönfélébb díjakra érdemes.

Holott ez az egész csak egy ócska önvédelmi trükk, elhárítási technika. A kiindulópont egy téves ideológia: a **determinizmus**, mely szerint az ember nem szabad, cselekedeteit biológiai öröksége, karaktere, társadalmi helyzete, környezete és körülményei teljességgel meghatározzák. Ez a determináltság mutatkozik meg a lopásban is, melyet a nagy író említ. A partatlan erkölcsi liberalizmus valójában paradox módon éppen a determinizmusból táplálkozik. Azért szabad mindent az egyénnek, mert hiába is tiltanak ezt vagy azt, neki meg kell tennie: erre determinálja a fentebb említett tényezők összessége. Ebben a rendszer-

ben értelmezhetetlenek az olyan fogalmak, mint erkölcsösség és erkölcstelenség, felelősség és jóvátételi kötelezettség.

Ez tesz hát nagy íróvá valakit? Hogy mint az állat, amely ugyancsak külső-belső késztetéseknek engedelmeskedik, szégyen nélkül öl, párizik vagy végzi a dolgát, akár nyíltan, mások szeme láttára is? Vagy attól nagy, hogy ezt vállalja, ellentétben a képmutató többséggel, amely szégyelli?

Az őszinteség kétségtelenül kockázatos dolog. Feltárukozás, mely egyben sebezhetővé is tesz. De vajon mennyiben lehet őszinteségről beszélni akkor, amikor valaki szinte dicsekszik azzal, hogy valami törvénybe ütközőt követett el, s az egész társadalmat elítéli, mert nem olyan, mint ő?

P. Barsi Balázs OFM: Az életszentség titka
című könyve nyomán

NEM CSAK FIATALOKNAK

IMAÉLET

Mondjátok, van valami értelme az imádkozásnak? – szólalt meg a beállt csendben a házascsoport egy férfi tagja. Havi összejövetelüket tartották, de mivel a plébános azon az estén nem ért rá, és a megbeszélendő témát sem adta meg, a bevezető ima után mindenki arra várt, hogy valaki felvessen egy gondolatot, idézzon egy nehezen érthető szentírási szakaszt, vagy valami szépet egy lelkiségi könyvből, hogy aztán azt jól megbeszéljék. Erre a kérdésre azonban senki nem számított. A kérdező a csoport régi tagja volt,

vagy húsz éve házasa, négy gyermek édesapja. Feleségével együtt jártak a csoportba, most azonban egyedül jött. A csoport tagjai értetlenül néztek rá, ő pedig folytatta:

Beláttam, hogy teljesen felesleges imádkozni, semmi értelme! Tudjátok rólam, hogy volt egy kis családi vállalkozásom, egész jól ment. Megépítettük a házunkat, a gyerekeink szépen fejlődtek. Sokat dolgoztunk, de meg is volt az eredménye. A cég volt mindenünk, minden más csak azután jöhetett számításba. A feleségemmel még a hétvégén is a cég ügyeit tárgyaltuk, nem sok időnk jutott a családra, rokonokra, barátokra. Biztos háttérrel akartam adni a gyerekeknek, tanulhassanak, sportolhassanak, ne szenvedjenek hiányt semmiben. A múlt év elejétől aztán egyre nehezebben kaptam munkát, bajba jutottam a hiteleimmel, lassan csődbe mentem. Közben sokat imádkoztam, kértem Istent, hogy juttasson munkához, segítsen a hiteleimet törleszteni, hiszen a gyerekek is kárát látják, ha tönkremegyünk, utcára kerülünk, de hiába. Tény, hogy elkeseredésemben az

italt is segítségül hívtam, ezt a feleségem meg nem viselte el. A múlt hónapban aztán elárverezték a házunkat is. Feleségem a gyerekekkel visszaköltözött a szüleihez, engem pedig kidobott. Most itt vagyok, egyedül, mind kevesebb barátomra számíthatok, semmi esélyem a felkapaszkodásra.

Döbönt csend volt a teremben. A csoport tagjainak csak most tűnt fel, hogy régi társuk külseje kissé ápolatlan. Mintha most is érezni lehetne rajta az ital szagát. Egyesek el is húzódtak tőle. Az idő későre járt, váratlanul hazaérkezett a plébános is. Mi-

ről beszélgettek? – kérdezte. Arról, hogy van-e értelme az imádkozásnak – felelték. Ez bizony komoly téma, ma már nincs elég időnk ezt megbeszélni. De gyertek, kérdezzük meg a legilletékesebbet. Menjünk át a templomba, térdeljünk az Oltáriszentség elé és kérdezzük meg az Urat: Mit vár tőlünk? Ne tanácsot akarjunk Neki

adni, hogy mit és hogyan intézzon a világ dolgaiban, hanem figyeljünk Órá: mit tanácsol, mit tegyünk másképp, min változtassunk, hogyan tegyük jobba magunkat, szebbé és élhetőbbé a világot?

A kérő ima a szeretet őszinteségéből fakad: megosztjuk Istennel vágyainkat, nem befolyásolni akarjuk, nem követelözünk, hanem bevonjuk szükségleteinkről való gondoskodásunk gondjaiba. A testi szükségletekért küzdve hatoljunk Isten igazságainak mélyére, alakítsuk kapcsolatunkat Istennel és embertársainkkal Istennek tetsző módon. A nagyobb és ízletesebb kenyeret Isten emberi közreműködéssel adja az embereknek.

BÍRÓ LÁSZLÓ püspök

„GYARAPODJATOK HITBEN ÉS TUDÁSBAN”

Balázs atya válaszol**Kérdés:***Mit lehet tenni, ha a házasság felbomlik?***Balázs atya válasza:**

A szabadságnak fokozatai vannak, és ezen egyre előbbre kell lépni. Előbb van a választás szabadsága, azután az elköteleződés szabadsága, majd a kitartás, a hűség szabadsága. Az egy egész életre való elkötelezettség az emberi szabadság legnagyobb kiteljesedése, míg az első foknál megragadni, illetve a magasabb fokról visszalépni egy alacsonyabbra a szabadság megcsönkítését jelenti.

Azt, akinek a házassága valami miatt zátonyra fut, az Egyház nem bünteti, hanem segíti, erősíti, gondozza, és arra az esetre, ha kitartva életállapotában a szentség útján marad, megígéri neki az örök életet. Ebben az állapotban még szenvedélyesebben kell törekedni a Jézussal való életegységre. A végtelen örök élet távlatában élve igenis teljes és boldog életet élhetünk, ha Jézus Krisztussal valóban egyesülünk.

Azt bizonyosan nem akarja Isten, hogy értelmetlenül szenvedjünk, ugyanakkor arra sem jogosít fel, hogy saját vélt boldogságunkért „lecseréljük” azt a személyt, aki mellett önként, szeretetből életre szólóan elköteleztük magunkat.

Fontos tudni, hogy a református egyház – amely egyébként a házasságot nem tartja szentségnek – szintén nem „engedélyezi” a válást, csak tudomásul veszi, ha valaki polgárilag elválik, és belátása szerint megáldja azokat, akik polgárilag újraaházasodnak.

Tudom a gyónásokból, milyen fájdalmas dolog ez. Mindenekelőtt azt fontos leszö-

gezni, hogy elvált, majd polgárilag újraaházasodott híveit nem taszítja el az Egyház, hiszen attól, hogy szentségtörő életállapotuk miatt nem áldozhatnak, még nincsenek kiközösítve. Továbbra is Krisztushoz tartoznak, és ők is az üdvösségre vannak rendelve.

Ezek a hívek is teljes joggal tartanak igényt az Egyház lelkipásztori gondoskodására, amelyben pontosan azért bízhatnak, mert az Egyház hűséges Krisztushoz. Sokkal inkább lenne okuk kételkedni, ha az Egyház az ő esetükben eltekintene a szentségi házasság megtörésének következményeitől, mert ezzel korábbi saját, szabad, Isten előtt vállalt döntésüket von-

ná kétségbe, és Alapítójának parancsai fölé helyezné magát. (Ha komoly kétségek merülnek fel a szentségi házasság érvényességét illetően, alapos vizsgálat után az egyházi bíróság semmisnek nyilváníthatja a templomban megkötött házasságot.)

Azt javaslom, hogy aki elvált és újraaházasodott, továbbra is járjon templomba, imádkozzon, könyörögjön, szeresse Krisztust, és a szentmisén lelkileg áldozzon. Úgy gondolom, hogy őszinte hittel és alázattal vágyakozva az Úr szentségi jelenlétére több kegyelemben részesülhet, mint az, aki csupán megszokásból járul szentáldozáshoz vasárnapról vasárnapra.

Sőt, azt is fel merem vetni, hogy az újraaházasodottak is járjanak gyónni. Igaz, hogy a pap nem oldozhatja fel őket, de lehet a lelki vezetőjük, és megáldhatja őket.

A lelki élet tágabb, mint a párkapcsolat, s csak azért, mert valakinek van egy sérült terület az életében, amit nem tud megoldani, még nem kevésbé értékes vagy szeretetre méltó.

Ünnepek és emlék- napok

Augusztus

- 14. Szent Maximilián Kolbe
- 15. Nagyboldogasszony
- 19. Clairvaux-i Szent Bernát
- 20. Szent István király
- 21. Szent X. Piusz pápa
- 22. Szűz Mária királynő
- 25. Szent IX. Lajos király
- 27. Szent Mónika
- 28. Szent Ágoston
- 29. Keresztelő Szent János vt.

Szeptember

- 3. Nagy Szent Gergely pápa
- 7. Szent Márk, István, Menyhért vtk.
- 8. Kisboldogasszony
- 12. Szűz Mária szent neve
- 13. Aranyszájú Szent János püspök

STIGMATIZÁCIÓ

szeptember 17.

Szent Ferenc a megfeszített Krisztust meg-
térése első pillanatától haláláig lángoló
áhitattal és tisztelettel övezte, őt szóval és
cselekedettel hirdette. 1224-ben, két évvel
halála előtt elvonult Alverna hegyére, hogy
ott Szent Mihály tiszteletére 40 napos böj-
töt tartson. Szeptember 14-én, Szent Ke-
reszt ünnepén amikor imádságba merült,
megjelent neki a megfeszített Krisztus sze-
ráf alakjában. „Örvendezett annak a ked-
ves tekintetnek, amellyel Krisztus őt nézte,
de a keresztre feszítés a résztvevő fájdal-
om törével az ő lelkét is átjárta.” A látó-
más után vette észre, hogy testén viseli
Krisztus öt sebeit. Igyekezett ezeket elrej-

teni, de ez nem
sikerült. Több
tanú is bizonyít-
ja, hogy látta ke-
zein, lábain és
oldalán a be-
nem gyógyult
sebeket.

„Szent Ferenc a
Szent Kereszt
felmagasztalá-
sának ünnepén
kora hajnalban
cellája ajtajában
így imádkozott:

Uram, Jézus Krisztus, két kegyelmet kérek
tőled, mielőtt meghalok. Az egyik, hogy
érezhessem lelkemben és testemben, am-
ennyire lehetséges azt a fájdalmat, amit
Te, édes Jézus, keserves kínszenvedésed
alkalmával elviseltél. A másik az, hogy
érezhessem szívemben, amennyire lehet-
séges, azt a túlradó szeretetet, amely Té-
ged, Istán Fiát, arra indított, hogy értünk,
bűnösökért oly szörnyű szenvedéseket ön-
ként és szívesen magadra vállalj.”

Hirdetés

**Még kapható a 2012-es Sümegi Nap-
tár, kedvezményes 200 Ft-os áron.**

Szentmise intenciókat (miseszándékokat)
lehet íratni a sekrestyében.

Kegytemplomunk nagybúcsúja **2012.
szeptember 15-én**, szombaton, **és 16-
án**, vasárnap lesz a szokott rend szerint.

Az ünnepélyes vasárnapi 10 órás nagymi-
sét **dr. Márfi Gyula** veszprémi érsek fog-
ja celebrálni.

**Sarlós Boldogasszony Ferences Kegytemplom,
Sümeg, Szent István tér 7.**

Telefon: 87/352-983

E-mail: sumegikegy@gmail.com

Web: www.sumeg.ferencesek.hu

A kiadásért felel: P. Barsi Balázs OFM

Szerkesztette: P. Hesz Dénes ofm